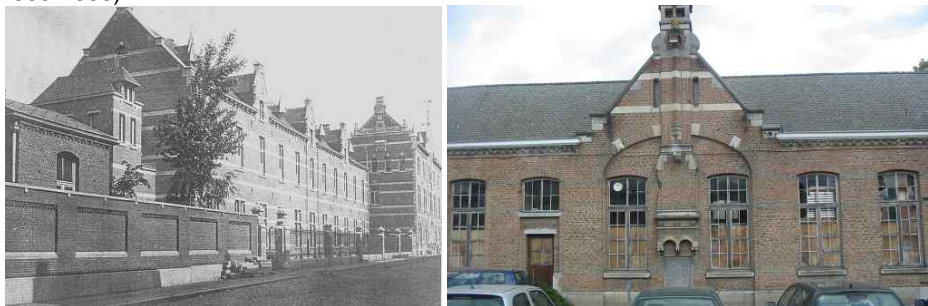

'Hospice pour Orphelins et Vieillards', Rue des Bouteilles, Louvain.
'Wezen- en Ouderlingentehuis', Flessenstraat – Frederik Lintsstraat, Leuven

Lambert Juvéyns

In de laatste decenia van de 19de eeuw schonken enkele grote weldoeners belangrijke bedragen aan het tehuis voor weeskinderen en ouderlingen van Leuven. Deze fondsen boden de mogelijkheid om een nieuw onderkomen te vinden voor de alsmaar groeiende groep van wezen in de stad.

Op 30 oktober 1896 viel de uiteindelijke beslissing om nieuwe gebouwen op te richten op het braakliggende Vlemingxveld langs de Flessenstraat. In diezelfde buurt waren enkele jaren voordien reeds aanzienlijke gebouwen opgetrokken langs het tracé van de nieuwe straten die werden aangelegd als verbinding tussen de oude Tienestraat en de Parkstraat, met name het Leo-XIII Seminarie (Helleputte-Piscador 1895-1901), de Materniteit en het Instituut voor Blinden en Ongeneeslijke Zieken (Constantin Delplace, 1885-1888).

Verdwenen voorbouw van Hospice des Orphelins et des Vieillards en deel resterende achterbouw

De vergunning voor het gebouw werd in 1901 afgeleverd. In de toenmalige Flessenstraat, de huidige Frederik Lintsstraat, werkten een dertigtal arbeiders van de Leuvense aannemer Pierre Decoster tussen 1901 tot 1903 aan de bouw van het imposante complex naar de plannen van de Architect Alphonse Stevens. Op 20 september 1903 werd het 'Hospice pour Orphelins et Vieillards', voor stadswezen en gegoede ouderlingen, o.m. de Twaalf Apostelen, plechtig ingehuldigd. Bij de opening verbleven er 54 ouderlingen en 65 weesjongens in het tehuis. Op 24 oktober 1903 werd een nieuwe directeur aangesteld en verscheen er een nieuw huisreglement. Dit instituut gold, van bij de oprichting, als een nationaal toonbeeld voor een gezonde en degelijke opvang. Er werd veel aandacht besteed aan de hygiëne, de middelbare- of een beroepsopleiding en de gezondheidszorg. Alle weesjongens waren verplicht tot hun veertien jaar onderwijs te volgen en deel te nemen aan speciaal voor hen ingerichte sportactiviteiten, zoals de turnkring of voetbalploeg. Zij hadden een eigen fanfare van het tehuis die officiële plechtigheden van de stad muzikaal mocht opluisteren.

Tot in 1914 bleef de populatie weesjongens in de instelling schommelen tussen 65 en 70. De Eerste Wereldoorlog bracht een gevoelige stijging van het aantal opgenomen jongens tot 89 in 1917, waarna het aantal weer langzaam zakte.

Door de wet op de Openbare Onderstand van 10 maart 1925 werd het Bestuur der Godshuizen en het Bureau van Weldadigheid afgeschaft en kwam het Ouderlingen- en Weeshuis onder het beheer van het O.C.M.W.

Op 10 april 1930 werden de weesmeisjes, die tot dan toe in het Convent van Chièvres van het Groot-Begijnhof gehuisvest waren, overgebracht naar de vrijgekomen lokalen van het 'Hospice de Maternité et des Enfants Assistés'. Deze instelling bevatte een kraaminrichting en een vondelingentehuis en was gelegen naast het gebouw van het Jongensweeshuis in de Frederik Lintsstraat. De vrij stabiele populatie weeskinderen kende echter vanaf de jaren dertig terug een gevoelige stijging ten gevolge de aanslepende economische crisis. Een absolute piek werd in 1934 genoteerd met een bezetting van 94 weesjongens. De Tweede Wereldoorlog zorgde later opnieuw voor een gevoelige stijging tot 85 jongens in 1946. Enkele jaren later zal er een geleidelijke populatiedaling voor het weeshuis ingezet worden en deze tendens was zeker niet uniek voor het Leuvense weeshuis. De uitbreiding van de sociale zekerheid en de hogere levensstandaard zorgden ervoor dat er steeds minder wezen in het instituut terechtkwamen en langzaam kondigde zich het einde van het tehuis aan. In tegenstelling tot andere grote weeshuizen zoals deze van Gent, Brussel en Antwerpen, wilde men zich in Leuven niet tot andere doelgroepen gaan richten. Deze weeshuizen namen, vanaf de jaren zestig, ook sociaal verwaarloosde en door de jeugdrechtsbanken geplaatste kinderen op.

Vanaf 1960 vond het toenmalig bestuur van het O.C.M.W. het complex verouderd en niet meer functioneel genoeg en werd het tehuis opgeheven. Zonder naar verbetering of een heroriëntering van het complex te zoeken, begon de lange periode van leegstand en langzame aftakeling van het enorme hoofdgebouw.

In 1985 bekam het O.C.M.W. van de stad Leuven de uiteindelijke slopingsvergunning voor het grootste gedeelte. In september 1985 beukten de slopershamers in de Frederik Lintsstraat, op twee weken tijd, een trots Belle-Epoque gebouw, met een gevelbreedte van 140 m en een bouwdiepte van 45 m, tegen de vlakke om plaats te ruimen voor een 'voorlopige' parking. Het instituut was slechts gedurende 57 jaar in gebruik, verkommerde daarna gedurende 25 jaar en verdween dan plots uit het straatbeeld als parking in concessie, uitsluitend in gebruik voor de K.U.Leuven. Enkel de inhuldigingsplaat centraal op de gespaarde achterbouw getuigt voorlopig nog van de grootsheid en het bestaan van het gebouw dat eens het statige hart vormde van deze straat.

Voorlopig nog bewaarde gevelsteen

LA CONSTRUCTION DE CET HOSPI-
=CE POUR ORPHELINS ET VIEIL=
=LARDS A ÉTÉ DÉCIDÉE LE 30
OCTOBRE 1896 PAR MESSIEURS
LEON BOELS PRÉSIDENT
JEAN CARLEER MEMBRE
VICTOR VANDERKELEN MEMBRE
FELIX DEMUNTER MEMBRE
LEON COLINS MEMBRE
AUGUSTE DEBECKER SECRÉTAIRE
IL A ÉTÉ CONSTRUIT PAR MM
ALPHONSE STEVENS ARCHITECTE
PIERRE DECOSTER ENTREPRENEUR
ET INAUGURÉ LE 20 SEPTEMBRE
1903

Bron: - Lieven Peeters, "Het openbare jongensweeshuis te Leuven, 1926-1939", 2000.
- Eigen verzameling L. Juvéyns, Leuven.